

Nagy Majthényi Szilvia

a doborgazi alapiskola igazgatónője;

lakhely: Doborgaz, e-mail: nagyszilvia@post.sk

Iskola a Kis-Csallóközben

Iskolám, a Doborgazi Magyar Tannyelvű Alapiskola a Kis-Csallóköz egyetlen iskolája, kisiskolája. Tizennégy éve igazgatom ezt a szívemhez oly közeli iskolát – egyedül tanítok három évfolyamot összevonva. Az angol nyelv oktatását egy külsős pedagógus végzi, a hitoktatást a helyi plébános vezeti.

A múlt tanévben mindössze hét tanuló volt, idén azonban kilenc elsőssel kezdem a tanévet, így összesen tizennégy tanuló jár majd hozzám – két faluból: Doborgazról és Vajkáról.

Iskolám a helyi óvodával közös, felújított épületben található. Egytantermes iskola, de van osztótermünk és számítógépes termünk is. Tornatermünk sajnos nincs, ezért ha csak tehetjük, a testnevelésórákat az iskola sportpályáján tartjuk, de kihasználjuk erre a célra a helyi futballpályát is. Napközi otthonunk, sajnos, 14 éve nem működik, így azután, ha szükség van valamelyik tanuló délutáni felügyeletére, akkor én vállalom, hogy vigyázok a gyerkőcre. Ilyenkor pótóránkat, játszunk vagy éppen olvasunk.

Kilenc évnyi mammutiskolában végzett igényes munka és a kisiskolában eltöltött tizenhét évnyi oktató és nevelő munkával eltöltött nagyon szép év után a kisiskola óriási előnyeit látva talán a legfontosabbal kezdeném.

Amiről eddig senki sem beszél... Egyre gyakrabban hallani, hogy a diákok beviszik a füvet az iskolába... Lehetetlen, hogy ezt egy felső tagozat nélküli kisiskolán valaki megtegye, így az sem fordulhat elő, hogy a kicsiben felmerüljön a kíváncsiság: mit is dugdoshatnak a nagyok? A nagy iskolában bizony sokszor előfordul, hogy a nagyok bántják a kisebbet. A mammutiskolában - amikor százával futkároztak körülöttem a gyerekek -, ha akartam, se láthattam mindent. Azt sem, ki mikor oson vissza szünetben az üres osztályok valamelyikébe.

A kisiskola viszont valóban nagyon kedves, békés hely. Ezt a tényt kisdiaikként is megéltem, hiszen ilyen

iskola tanulója voltam öt évig én is, itt Doborgazon, ebben az iskolában.

Az egyosztályos kisiskola pedig maga a csoda: egy nagycsalád, anya gyermekeivel – ahol minden könny letörlődik a csemete arcáról (ha netán bántódás érte), mire délben elhagyja második otthonát, s hazasétál kis falujában az első otthonába.

Mondják, a vidéki iskola, a kisiskola ingerszegény. Gondolkodjunk csak el legalább egy kicsit... Valóban arra kell törekednie az iskolának, hogy a kis emberke életét, mesésen szépséges gyermekkorát szinte felnőtt tempóban ledarálja?

S hogy a csoda valóban működjön, a helyi önkormányzattal mindent megteszünk, hogy iskolám igazán érdekessé váljon elsősorban a gyermek, de a szülő számára is. Nálunk minden ingyenes – nem fizetnek a szülők a gyermekeiknek rendelt magyar és szlovák nyelvű gyermeklapokért, a füzetsomagokért, de a szülői szövetség tagságáért sem kell illetéket leróni... Azon idő alatt, amíg a gyermek a mi iskolánkba jár, a szülők egyetlen centet sem fizetnek. Így azután készségesen, még szívesebben együttműködnek az iskolával - szülői bálakat szerveznek, besegítenek a hagyományos rendezvényeink szervezésébe. Tudják, hogy a bevételt teljes egészében az iskola működésére fordítjuk. Az önkormányzat saját eszközeiből biztosítja az iskola épületében a kellemes közérzet feltételeit. Csemetéim nagyon szép, felújított épületben, új iskolapadokban ülve töltik mindennapjaikat.

Iskolám a kultúra és szórakozás fellegvára. Tanévente öt hagyományos, nagy rendezvényünk van, melyeket a helyi óvodával karöltve szervezünk. Ezek a Mikulást váró est, a karácsonyváros, az álarcosbál, a tökfesztivál, és természetesen megünnepeljük a gyermeknapot is. Ezen rendezvényeket nyitottá tesszük nemcsak a helyi gyermekek számára, hanem térségünk fiataljai számára is. Természe-

sen nálunk is van évente egy-két alkalommal papírgyűjtés, segítünk tisztán tartani iskolánk környékét és a lakóhelyünket, és osztálykirándulásokra is járunk. A felsoroltakon kívül szinte minden tanévben szervezünk rendezvényeket is.

Ilyen volt a múlt tanévben Rajkovic Péter Brumiarcs és a Kicsi című könyvének bemutatója, 2011-ben pedig rendezvényünkön, iskolánkban valósult meg a nemzetközi Duna nap alkalmából rendezett A Duna rejtélyei és titkai című esemény. Ekkor vendégül láttuk a sárosfai kisiskola tanulóit, de a helyi és vajkai óvoda gyerkőceit is. Mivel elzártságban élünk, helyben igyekszünk minél többet adni gyermekeinknek.

A helyi magyar tannyelvű óvodánkkal, a vajkai magyar tannyelvű óvodával, a sárosfai magyar tannyelvű kisiskolával és a bósi magyar tannyelvű alapiskolával nagyon jó kapcsolatot ápolunk. Iskolám tanulóit részt vesznek a helyi önkormányzat által szervezett falusi rendezvényeken is. Az évente megrendezett nyugdíjas napon, anyák napján és a Doborgazi Kemencék Titka – helyi ízek fesztiválján is. Karácsony előtt évente meglátogatjuk és versekkel, saját készítésű díszekkel ajándékozunk meg a vajkai idősek otthonában élő lakókat.

Tanulóim számára természetesen szakköröket is vezetek, sok társadalmi munkát vállalom azért, hogy minél érdekesebbé tegyem iskolámat. Minden érintettel tudatosítjuk, hogy amíg van iskolánk, addig él a magyar kultúra is községünkben.

Kedves olvasó, egyre inkább az lehet az érzésem, hogy ez a cikk rólam, s nem a doborgazi iskoláról szól. De a két tényező olyan szorosan kapcsolódik egymáshoz, hogy ez a cikk lényegében nem is szólhat másról. Mert az én életem a gyermekeké, az iskolámé, a falumé.

Tanulóimat lokálpatriótának nevelem, elsős koruktól ismerkednek

falunk és Vajka, a régió történetével. Ők már az elzártságba születtek, de ismerniük kell szüleik, nagyszüleik keserű sorsát, kiket a bősi vízi erőmű felvázcsatornája fizikailag elzárt a körzeti kisvárostól, Somorjától és a csatorna túloldalán lévő falvakban élő rokonaiktól. Az erőmű építése alatt munkahelyükre csak nagy kerülővel utazhattak, s azóta is az időjárás kénye-kedvének vannak kitéve, amely meghatározóan befolyásolja a közlekedést. A mi kisdíákjaink minden sorsból még keveset érzékelnek. Nem kell korán kelniük, álmosan felülniük a kora reggeli autóbuszra, és nagy kerülővel utazni a bősi vagy a pozsonyi iskolákba.

Az ártéri erdők mellett élünk, csodálatos helyen, az Aranykertben. Itt csoda a tanulás is. Búbos banka repül matekóra alatt az iskolaudvarra. Ilyenkor megáll az idő. Nézzük, gyönyörködünk, s miután elszállt, új ismeretekkel gyarapodnak tanulóim. Róla, a csodás természetről, s annak védelméről.

Miután eredeti szakomat (matematika – technika alapjai) kilenc évig tanítottam, nevelőnként helyezkedtem el szülőfalum iskolájában, itt, Doborgazon. Három év után kezdtem tanítani, miután nagyon sokat tanultam, nélkülözhetetlen ismereteket szereztem az olvasás, írás, fogalmazás, a szlovák nyelvoktatás stb. tanításáról. A lényegét azonban nem lehet megtanulni... Mérheterlenül nagy szeretetnek kell benned lakoznia, hogy meg tudd szólítani a gyermeki lelket. Ha ez sikerül, kisdíákod megtesz érted mindent. Tanul is érted. Lehet, hogy valóban csak azért tanul, hogy neked megfeleljen – még akkor is, ha egyáltalán nem szeret tanulni. Lássuk be, mindig lesz olyan gyermek, aki nem szereti a tanulást. De ha szereti az iskoláját, a tanítóját, akkor hagyja, hogy oktassák, fejlesszék. Sikerül a leggyengébb képességű tanulókból is kihozni az önmagához mért maximumot.

Kisiskoláinkat és az alacsony diáklétszámú teljesen szervezett iskolákat a bezárás fenyegeti.

Légy kitartó, bátor tanító! Ha kell, újra menj ki az utcára! Legyenek szövetségeseid a szülők, az önkormányzat képviselői! Ne engedd, hogy iskoládat bezárják – gyermekeink életét megmentésük, megkeserítésük! Elvegyék azt, amiért mi, magyar tanítók élünk: nemzetünk fennmaradásáért, Felvidéken.

Országos tanévnyitó Buzitán

Mohňanský Csilla
A buzitai alapiskola igazgatónöje;
lakhely: Buzita, e-mail: mohnansky@post.sk

Nehéz lesz tárgyilagossáknak maradni, s talán nem is kell, hiszen egy pedagógus élete tele van érzelmekkel.

Tavasszal, amikor kiderült, hogy a 2014/2015-ös év országos tanévnyitóját kis falunkban, Buzitán rendezhetjük, nagy volt az öröm. Már akkor tudtuk, hogy adott a szükséges helyszín, hiszen gyönyörű katolikus templomunk van, amely 1797-ben lett felszentelve, a fogadás helyszínéül pedig a művelődési ház szolgál. Éreztük, hogy falunkért és iskolánkért sem kell szégyenkeznünk. Vannak tehetségeink, akiket meg szeretnénk mutatni – a Buzitai Citerazenekar, a Péderi Vegyeskar, Horňák Marek és Horňák Zsuzsa Zenekara. És azt is tudtuk, hogy vannak példaképeink, akiknek a szájából gyönyörűen hangzik majd az igehirdetés, az előadás, a konferálás, az útravaló és az üzenet (Nagy Zsuzsanna, Nagy Gábor református lelkészek, Száraz János katolikus plébános, Gál Sándor, író, Hanesz Angelika, iskolánk pedagógusa, Bujánszky Jolán, volt pedagógusunk). S ami a legnagyobb öröm, hogy 19 gyönyörű kis elsőst vezethetünk majd be a templomba.

Ahogy közeledett az időpont, erősödött az izgalmunk is. Nem vállaltunk-e sokat?! Meg tudjuk-e csinálni?! S amikor az ünnepi szó-

nok, Pröhle Gergely beszédében azt mondta, hogy egy pedagógus egy alkalommal azt kérte a gyerekektől, mondják el, minek örülnek, és mi az, amitől félnek – bennem megfogalmazódott, hogy éppen a mai nap az. Hiszen nagyon vártam és örültem neki, mégis féltem tőle. Így, utólag, azonban elmondhatom, hogy nem volt mitől félnem.

Az utolsó héten óriási volt az összefogás! Mindenki szorgoskodott, takarított, gyakorolt, készült, tervezgette az ünnepi menüt, díszítette a termet, a templomot... Mindenki hozzá szeretett volna tenni valamit a sikerhez. S úgy gondolom, hogy éppen ezért lehetett olyan felemelő ez a tanévnyitó! Lehet, hogy sokan úgy gondoljuk, ez a nap rólunk, pedagógusokról szól, ez mégsem így van. Ez a nap arról a 19, s országszerte arról a sok kis elsősről szól, akik magyar iskolában kezdik a tanévet.

Köszönet minden kedves vendégnek, aki megtisztelte rendezvényünket, köszönet a szorgos kezeknek, az előadóknak, szónokoknak, igehirdetőknek, fellépőknek! Reméljük, hogy mindenki jó érzéssel és szép emlékekkel tért haza Buzitáról!

Mindenkinek nagyon sikeres 2014/15-ös tanévet!